

Fischer Tivadar

Ő [Fischer] Tivadar, avagy Dodi, édesanyám legidősebb testvére.

Anyai nagyszüleimnek sok gyermeke született, de az első hét tébécében meghalt, róluk semmi többet nem tudok, de valószínűleg még Pusztatenyőn. A következő hat gyerek viszont megmaradt. Tivadar nehezen kezelhető kisgyerek volt, mindig ellenkezett. Nem tudták, mit csináljanak vele. Egyszer aztán valaki azt tanácsolta a nagypapának, hogy vegyen a kezébe egy ostort, és verje meg. Nem tudom, mit érzett nagypapa, aki végtelenül szelíd lelkű ember volt, amikor hallgatott a tanácsra, és valóban -- noha gyógyító szándékból -- megverte a fiát. Mesélték, hogy Dodi ekkor teljesen tönkrement.

Egyébként belőle is gazdatiszt lett a Wodianer-birtokon. Ez az uradalom Horthy Miklósné nagyapjáé volt, így érthető, hogy Wodianer Horthy legfőbb támogatója volt a zsidó nagybirtokosok között; és emlékszem, ő [azaz Fischer Tivadar] mondta azt a szegedi zsidó templom udvarán, hogy ne féljeteK, nem lesz semmi bajunk, a Horthyné is zsidó származású. Fischer Tivadar csak nagyon rövid ideig lehetett gazdatiszt, mert igen fiatalon pszichiátriai kezelésre szorult. Dühkitöréseit Zomborban gyógykezelték. Ott élt egészen 1944-ig.

Annyira jó állapotba került, hogy az elmegyógyintézet kertészetében dolgozott is, sőt meg is nősült. A felesége Janka néni volt. Gyerekük nem volt. Én egyszer találkoztam velük: 1944-ben, amikor hozták őket lentről. Éjszaka hozták, és a szegedi zsidó iskola udvarán, padokra helyezték el őket. Csak egy nadrágot kért, mert hogy néz ki ő így, pantalló nélkül, egy hosszú alsónadrágban. Vittünk Dodinak egy pantallót.